

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 428/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., Ž., toho času vo výkone väzby, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a prezumpcie neviny podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline a jeho uznesením č. k. 1 Tos/72/2010-518 z 19. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

Stážnosť M. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2010 doručená sťažnosť M. M., Ž., toho času vo výkone väzby (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a prezumpcie neviny podľa čl. 50 ods. 2

ústavy postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením č. k. 1 Tos/72/2010-518 z 19. augusta 2010.

Predmetom napadnutého uznesenia je zamietnutie sťažnosti sťažovateľa podanej proti uzneseniu Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T/134/2009-496 zo 4. augusta 2010, ktorým okresný súd zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, pretože dospel k záveru, že nie je dôvodná.

Sťažovateľ namieta „*procesné pochybenia*“ vyšetrovateľa v prípravnom konaní a okresného súdu, za ktoré považuje okrem iných porušenie a odňatie práva na obhajobu, ovplyvňovanie a zastráňovanie svedkov v prípravnom konaní a ich zavádzanie vyšetrovateľom, získanie niektorých dôkazov nezákonným spôsobom, odlišné právne hodnotenie skutku pri vznesení obvinenia a pri podaní návrhu na podanie obžaloby a prejudikovanie sťažovateľovej viny okresným súdom pri rozhodovaní o väzbe.

Pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu, krajský súd v odôvodnení „*zvyklostne popísal čoho sa držal pri vyhodnocovaní postupu okresného súdu, no došlo iba k frázovaniu zákonných ustanovení, ktoré nezískali oporu v dôkaznej situácii prezentovanej vo vyšetrovacom a súdnom spise*“.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo obvineného – obžalovaného M. M... upravené v článku 17 ods. 2, 50 ods. 3, 50 ods. 2 Ústavy SR a článok 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu ZA zo dňa 19. 8. 2010 sp. zn. 1 Tos/72/2010-518 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu ZA zo dňa 19. 8. 2010 sp. zn. 1 Tos/72/2010-518 sa zrušuje a Okresnému súdu ZA sa prikazuje, aby M. M., neodkladne prepustil z výkonu väzby na slobodu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu

štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

- a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;
- b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;
- c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;
- d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;
- e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie čl. 17 ods. 2, čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy a čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 1 Tos/72/2010-518 z 19. augusta 2010. Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu, ktorý vyslovil v napadnutom uznesení.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

«Rozhodnutiu súdu prvého stupňa nemožno vytknúť žiadnu chybu či nedostatok, pričom odôvodnenie uznesenia učinil prvostupňový súd zodpovedajúcim spôsobom, dostatočne a presvedčivo, a preto krajský súd v zásade na odôvodnenie napadnutého

uznesenia odkazuje. Krajský súd sa nestotožnil len s právnym názorom predsedníčky senátu vysloveným v odôvodnení napadnutého uznesenia na str. 6, že „podľa § 80 ods. 2 vety tretej Tr. por. ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, možno záruku alebo sľub prijať alebo uložiť dohľad, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu“. Obžalovaný je síce stíhaný za spáchanie obzvlášť závažného zločinu, ale väzba sa vzťahuje stále na zločin (aj jej trvanie), pokiaľ nedôjde k rozhodnutiu o zmene dôvodov väzby (§ 76 ods. 8 Tr. por.).»

V súvislosti s podmienkami väzby uviedol, že «... je podľa jeho názoru naďalej daný dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. obžalovaného M. M. ...

Podľa názoru krajského súdu materiálne podmienky väzby obžalovaného sú nepochybne preukázané, pričom tento názor vychádza z dôkazov, ktoré boli zabezpečené v prípravnom konaní, ako aj z dôkazov doposiaľ vykonaných v konaní pred súdom. ...

Podľa zistenia krajského súdu uvedený väzobný dôvod, pre ktorý bola obmedzená osobná sloboda obžalovaného jeho vzatím do väzby, sa opiera o celkom konkrétne skutočnosti vyžadované zákonom, pričom z nich vyplýva reálna obava z následkov predpokladaných v ustanovení upravujúcom dôvody preventívnej väzby.

Taká obava vyplýva najmä z toho, že obžalovaný M. M. je dôvodne podozrivý predovšetkým z rozsiahlej trestnej činnosti, ktorá mala byť páchaná po dlhšiu dobu opakovaním činov naplňajúcich znaky rovnakej skutkovej podstaty, t. j. formou pokračovania v trestnom čine, ktorá predpokladá mnohosť útokov, vedených jednotným zámerom páchatel'a. Okrem toho zvlášť závažnou skutočnosťou, ktorá zosilňuje obavu z pokračovania v trestnej činnosti, je zistenie, že obžalovaný mal páchať trestnú činnosť až do jeho vzatia do väzby, t. j. do 11. 2. 2009.

Vyššie uvedené skutočnosti sú významným a dostatočným dôvodom pre držanie obžalovaného vo väzbe...

Tieto skutočnosti zároveň vo vzájomnej súvislosti dostatočne odôvodňujú obavu, že obžalovaný (bez väzby) by pokračoval v páchaní trestnej činnosti. S poukazom na uvedené potom aj krajský súd dospel k záveru, že dôvod, pre ktorý bol obžalovaný vzatý do väzby - § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., sa nezmenil a trvá aj v súčasnom štádiu trestného konania. ...

V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že aj v súčasnom štádiu rozhodovania o väzbe bez rozhodnutia o zmene dôvodov väzby (§ 76 ods. 8 Tr. por.), je súd stále viazaný dôvodom, resp. dôvodmi väzby, tak ako boli ustálené v úplne prvom rozhodnutí. Tu treba pripomenúť, že obžalovaný bol vzatý do väzby v čase, keď bol stíhaný za spáchanie zločinu. Preto dôvody i lehota trvania väzby sa odvíja od zločinu. V ďalšom konaní však bude namieste rozhodnúť podľa § 76 ods. 8 Tr. por. o zmene dôvodov väzby, tak aby sa väzba i jej lehota skutkovo vzťahovala na obzvlášť závažný zločin, pre ktorý je obžalovaný M. M. v súčasnom štádiu konania stíhaný. Vyššie uvedený právny názor predsedníčky senátu však nemal vplyv na inak vecne správne a zákonné výroky o neprijatí písomného sľubu obžalovaného, jeho návrhu na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka (v súvislosti s výrokom o neprijatí návrhu na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka sa však javí vhodnejšia formulácia „zamieta návrh probačného a mediačného úradníka“ - pozn. nadriadeného súdu) a neprijatí ponuky peňažnej záruky otcom obžalovaného S. M.

Pri úvahách o prijatí písomného sľubu obžalovaného, návrhu na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, aj krajský súd skúmal, či tieto prostriedky dostatočne odstránia odôvodnenú obavu, že obžalovaný bude pokračovať v trestnej činnosti (§ 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.). Po preskúmaní spisu aj krajský súd dospel k záveru, že uvedené prostriedky na prepustenie obžalovaného z väzby nemožno akceptovať. Nadriadený súd primárne vzhľadom na povahu prejednávaného prípadu vyššie uvedené inštitúty na nahradenie väzby nepovažoval za dostatočné. Rovnako dospel k záveru, že ani ponuka peňažnej záruky otcom obžalovaného vzhľadom na povahu prejednávaného prípadu nie je spôsobilá odstrániť dôvodnú obavu, že obžalovaný bude pokračovať v trestnej činnosti. Napadnuté uznesenie preto aj v tejto časti zodpovedá stavu veci a zákonu. ...

Správne súd prvého stupňa dospel k záveru, že povaha prejednávaného prípadu v súčasnom štádiu konania neumožňuje prijať ponuku peňažnej záruky, písomný sľub obžalovaného, návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka ako prostriedky dostatočne nahradzujúce väzbu. ...

Nadriadený súd preskúmal uznesenie, ktoré bolo napadnuté sťažnosťou, aj z hľadiska splnenia podmienok väzby podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru a zistil, že rozhodnutie okresného súdu spĺňa podmienky väzby aj v súlade s čl. 5 ods. 1 Dohovoru.

... krajský súd len stručne poznamenáva, že napadnuté uznesenie je riadne odôvodnené a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 50 ods. 2 Ústavy SR, § 2 ods. 4 Tr. por. Treba zdôrazniť, že splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad aj so zreteľom na charakter konania, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané. Úvahy okresného súdu, ktoré vychádzajú z konkrétnych dôkazov, sú logické, legitímne a žiadne znaky porušenia zásady prezumpcie neviny nevykazujú.»

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože nie je dôvodná, odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom, čo podľa neho vyplýva už aj z jeho citovanej relevantnej časti.

Napadnuté uznesenie krajského súdu neobsahuje podľa názoru ústavného súdu také právne závery, ktoré by boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani

taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Uznesenie krajského súdu podľa názoru ústavného súdu tieto znaky nemá.

Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením čl. 17 ods. 2, čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy a čl. 6 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ vymenúva a namieta „procesné pochybenia“ orgánov činných v trestnom konaní, ústavný súd konštatuje, že tieto skutočnosti v danom štádiu nie je oprávnený preskúmať. Právomoc ústavného súdu ustanovená v čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej uplatneniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne, teda až potom, keď sťažovateľ vyčerpal opravné prostriedky

alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd poukazuje na to, že trestné konanie proti sťažovateľovi nie je v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené. Trestný poriadok poskytuje osobe, proti ktorej sa vedie trestné konanie, v každej fáze trestného konania široký rozsah práv, ktoré je táto osoba oprávnená využiť a spolupôsobiť tak na objasňovaní skutkového stavu a tiež na odstraňovaní prípadných pochybení orgánov činných v trestnom konaní. Medzi tieto prostriedky patrí právo obvineného vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich, právo uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, právo zvoliť si obhajcu a s ním sa radiť aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom, právo žiadať, aby bol vypočúvaný za účasti svojho obhajcu a aby sa obhajca zúčastnil aj na iných úkonoch prípravného konania, ak je zadržaný, vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, môže s obhajcom hovoriť bez prítomnosti tretej osoby (§ 34 ods. 1 Trestného poriadku), právo účasti na hlavnom pojednávaní a práva s tým súvisiace (§ 246 a nasl., § 274, § 275 a iné Trestného poriadku) a právo súčinnosti pri dokazovaní v súdnom konaní (§ 271 a § 272 Trestného poriadku). V prípravnom konaní vykonáva v trestnom konaní dozor prokurátor (§ 230 Trestného poriadku). V tejto súvislosti môže obvinený žiadať prokurátora, aby preskúmal postup policajta (§ 210 Trestného poriadku). V rámci trestného konania sa obvinenému poskytuje celý systém opravných prostriedkov proti rozhodnutiam orgánov činných v trestnom konaní, napr. sťažnosť (§ 185 Trestného poriadku), odvolanie (§ 306 a nasl. Trestného poriadku), dovolanie (§ 368 a nasl. Trestného poriadku) a pod.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2010